

jeg som Partiordfører egentlig kun det at sige, at vi erkender, at den nuværende Straffelov trænger til en Afløsning, at vi i det forelagte Lovforslag ser et godt Forhandlingsgrundlag og vil medvirke til en velvillig og indgaaende Drøftelse i Udvalget, og endelig, at vi vil stille vore Medlemmer ganske frit overfor de enkelte Spørgsmaal i Lovforslaget saavel som overfor dette som Helhed.

Jeg kunde i og for sig slutte her, og det vilde egentlig ikke være mig ukærkomment at gøre det, for naar man nu skal til at vove sig ind paa de vide Græsgange, som dette Lovforslag jo unægtelig rummer, og skal til at vælge ud af den Rigdom af Emner, der ligger for, hvad man skal tale om og fremhæve som det vigtigste, ja, saa føler man sig som Studenten, der i „Faust“ staar overfor Mefistofeles og siger: Jeg føler mig saa dum til Mode, som om en Møllesten gik rundt i mit Ho'de. Det er i Virkeligheden meget vanskeligt at finde, hvilke Punkter man særlig skal dvæle ved i den Rigdom, der allerede er fremdraget af de Talere, der hidtil har talt. Men det vilde vel se for ejendommeligt ud, hvis jeg ikke gjorde nogle Bemærkninger. Jeg skal derfor bøje mig for dette Konventionshensyn og ogsaa gøre nogle spredte Bemærkninger.

Jeg kunde da først ønske, at de Medlemmer, som nu glæder sig saa stærkt over den høje Udvikling, vi har naaet paa det nuværende Tidspunkt, vilde læse de Forhandlinger igennem, som fandt Sted i 1865—66. Ikke mindst kunde jeg ønske, at det ærede Medlem Hr. Sundbo vilde gøre det. Han talte om den Udvikling, der er foregaaet fra Christian den Femtes Lov til 1866, sammenlignede den med Udviklingen fra 1866 til Dato og fandt, at den sidste var saa meget større end den første. Nu er der unægtelig i den sidste Periode tre Ting, som har udviklet sig, og som det ærede Medlem Hr. Sundbo har nært og daglig for Øje, og det er Esbjerg, det danske socialdemokratiske Parti og det ærede Medlem Hr. Sundbo. Paa disse tre Punkter er utvivlsomt Udviklingen fra 1866 til Dato Udviklingen fra Christian den Femtes Lov til 1866 langt overlegen; men jeg advarer imod at generalisere ud fra en saadan Betragtning af enkelte Fænomener. Før 1866 findes et Navn, som vil være tilstrækkeligt til at faa det ærede Medlem til at indrømme, at han ikke har Ret, Navnet Ørsted. Man behøver kun at nævne det Navn for at vise, hvor urimelig hele det ærede Medlemmes Betragtning var. Nu skal jeg villigt indrømme, at ogsaa efter 1866 findes der et Navn, som

rager meget højt op, og som vi alle maa nævne med den dybeste Respekt, nemlig Navnet Goos, et Navn, som man ogsaa atter og atter vil støde paa i Forhandlingerne og Forarbejderne, og som man altid vil finde nævnt med den største Respekt.

Vender man sig til Forhandlingerne i 1865—66, vil man se, at en Række af de Problemer, som vi nu drøfter, allerede var fremme den Gang. Allerede den Gang drøftede man Spørgsmaalet om den hensigtsmæssige Maade at straffe Børn paa, allerede den Gang var der Folk, som ivrigt advarede imod overhovedet at straffe Børn og krævede Rotting og Ris afskaffet. Allerede i 1865 blev det sagt, hvad der er gentaget under denne Forhandling, jeg tror af den højtærede Justitsminister, at Straffen for forargeligt Samliv meget let vilde kunne forme sig som en Slags Klassestraf, fordi den kun vilde ramme de mindre velstillede i Samfundet. Allerede i 1865 blev det sagt, at Vand- og Brødstraffen i Grunden var en Mishandling, og allerede i 1865 ivrede en Mand imod Straffen for Hor og henviste fuldkommen respektløst til Frederik den Sjette og Fru Dannemand. Det er Ting, som viser, at mange af Problemerne allerede var stillet op den Gang.

Naar nu den moderne Udviklings begejstrede Tilhængere sammenligner Loven af 1866 med Lovforslaget her, finder de paa visse Punkter noget nyt, hvor de efter min Mening ikke er berettigede til at finde det. Naar man f. Eks. taler om, at Lovforslaget giver den store Mulighed for Individualisering, og at noget saadant ikke eller dog kun i meget ringe Grad var Tilfældet med Loven af 1866, er det jo ganske morsomt at se, at en af de Ting, man fremhævede den Gang som et værdifuldt Fremskridt ved Loven af 1866, netop var dette, at den bød den større Mulighed for Individualisering; og at den ogsaa paa visse Punkter virkelig byder en større Mulighed i saa Henseende end f. Eks. Kommissionsudkastet, er givet, fordi den paa visse Punkter giver et rigeligere Valg af Strafarter, end Tilfældet er med Lovforslaget nu.

Det Lovforslag, vi staar overfor, fortsætter paa visse Punkter en Linie, som gaar gennem vor Straffelovgivning fra Begyndelsen af forrige Aarhundrede, gennem de 4 systematiske Anordninger, som allerede Justitsministeren har nævnt, og gennem Loven af 1866, en Linie, hvorefter man stadig gør Straffene mildere. Man finder, som nævnt af Justitsministeren, de første Tegn derpaa i Forordningen af 1789, der taler om et billigt og passende Forhold